

Meeri: Tervetuloa kuuntelemaan WAT Uraporinoita. Tässä podcast-sarjassa tutkiskelen vieraideni kanssa, millaisille urille Aalto-yliopiston vesi- ja ympäristötekniikan maisteriohjelmasta eli WAT-ohjelmasta on viime vuosina ponnistettu.

Tässä koko sarjan pilottijaksossa keskustelemme WAT-alumni Anna Vilénin kanssa siitä, millaiset asiat alku-uran aallokoissa WAT yllättäneet positiivisesti tai tuntuneet haasteellisilta.

Anna, tervetuloa WAT Uraporinoihin. Mahtava saada sinut tänne ensimmäiseksi vieraaksi!

Anna: Kiitos, kiva olla mukana!

Meeri: Aloitetaanko ihan sieltä opiskeluaajoista ensin eli mikä sai sut hakeutumaan vesi- ja ympäristötekniikan alalle?

Anna: Mä opiskelin Aallossa jo kandidivaiheessa. Päädyin energia- ja ympäristötekniikkaa opiskelemaan jo ihan teini-iän mietteiden aikana. Tai siis mietin paljon silloin ilmastonmuutosta ja oli aika ilmastoahdistunut olo ja mietin, että miten ihmeessä me saadaan ratkaistua nämä aivan valtavat ympäristö- ja ilmastokriisit.

Ja silloin tuntui luonnolliselta valinnalta, että opiskeluissani ja työssäni haluan tätä alaa opiskella ja sillä tapaa yrittää jollain tapaa edesauttaa sitä, että voisi ratkaista näitä ongelmia. Ja sitten kandin jälkeen toki tuntui luonnolliselta, että ehkä mä jatkan maisteriinkin Aallossa. Ja siinä vaiheessa oli toki montakin hyvää ohjelmaa, mistä olisi voinut valita.

Suurin osa opiskelukavereista lähti opiskelemaan energiatekniikkaa. Ja sitten mä ehkä ajattelin, että kovin moni ei lähde opiskelemaan vesi- ja ympäristötekniikkaa. Kuulostaa ihan kiinnostavalta, niin mä menen nyt sitten sinne sitä testaamaan.

Meeri: Okei eli kerrataan vielä, että milloin sä opiskelit, koska Aallossahan tämä meidän kandiohjelma on muuttunut. Meillä ei ole tätä Energia- ja ympäristötekniikka eli ENY-kandia enää. Eli milloin sä opiskelit Aallossa?

Anna: Mä aloitin kandin 2016 ja sitten aloitin WATissa 2019.

Meeri: Miten, jos ympäristöasiat itsestään selvästi kiinnosti, niin miksi just tekniikan ala?

Anna: Hyvä kysymys ja sitä itsekin mietin tosi paljon. Ja mä silloin siis punnitsin kyllä että pitäisikö mennä jotain ympäristötieteitä opiskelemaan Helsingin yliopistoon vai pitäisikö Aaltoon tulla.

Lopulta mä päädyin Aaltoon sen takia, että mä olin tykännyt aina lukiossa ja yläasteellakin jo luonnontieteistä ja matikasta. Ja tuntui jotenkin sääliltä tai ois tuntunut harmilliselta jättää ne pois. Mä ajattelin, että ehkä tämä on nyt tämmöinen ihan hyvä kombo, että on ne ympäristöasiat mutta sitten myös se teknillinen näkökulma.

Ja sitten ihan elämän realiteettia mietin siinä mielessä, että Suomessa on vähän ehkä semmoinen kulttuuri, tai tuntuu siltä, että insinöörinä löytää suht helposti työtä, että diplomi-insinöörin tutkintoa arvostetaan, niin ihan omana turvanakin mä mietin sitä, että tää vois olla ihan hyvä valinta.

Meeri: Eli sulla oli työelämä mielessä vahvasti jo silloin?

Anna: Joo.

Meeri: No muistatko sä yhtään, että mitä sä silloin ajattelit työelämästä? Minkälaisia odotuksia sulla oli, tai ura-ajatuksia, tai mikä työssä olisi tulevaisuudessa musta tärkeää?

Anna: No ne ympäristöasiat toki oli se päällimmäinen, että halusin edistää niin kuin omaan, omiin arvoihin sopivia asioita. Mietin ehkä aika paljon sitä, että no mikä on se oikea tapa saada aikaan mahdollisimman paljon muutosta. Että onko se yksityinen sektori, onko se julkinen sektori, politiikka, mutta.. Olin aika epävarmaa aika kauan, en tiedä onko mulla edelleenkaan hirveän hyviä vastauksia, että mikä on se oikea suunta, mutta kyllä mä paljon mietin sitä, että mitä täällä työmaailmassa oikeasti voi tehdä ja kuinka paljon vaikutusvaltaa todellisuudessa on.

Meeri: Hyvä, me voidaan kohta itse asiassa jatkaa tästä, että millaista se nyt sitten työssä on, mutta kerro vielä, että miten tämä sun ajattelu sitten mahdollisesti ohjasi sitä, että mitä kursseja sä valitsit opintoaikana?

Anna: Mun pääaineena WATissa mä opiskelin vesihuoltotekniikkaa. Mä en tiedä, että oliko tämä sitten lopulta ihan hirveän tietoinen valinta. Ehkä se oli vaan kiinnostava pääaine. Mä ajattelin, että mä nyt opiskelen tätä. Mutta sen lisäksi mua kiinnosti ympäristötekniikka, mistä siis kursseja ei ihan hirveästi ollut WATissa tarjolla. Niin mä olin sit yhdellä kurssilla vaan päättänyt, että hei mua kiinnostaa ympäristötekniikka ja mua kiinnostaa nyt nimenomaan tää Life Cycle Assessment, josta puhutaan täällä kurssilla.

Mä päätin, että mä haluan oppia tästä lisää ja lähdin hakemaan kursseja siihen liittyen. Kävin LUTissa yhden kurssin ja lopulta tein diplomityöni Life Cycle Assessmentista eli elinkaariarvioinnista, niin tää oli ehkä se yksi osa-alue, mitä mä tietoisesti opiskelin vesihuoltotekniikan lisäksi. Se kumpusi ihan sieltä tavallaan kursseista se, että tästähän mä oon kiinnostunut ja tätä mä haluan tehdä. Se oli vähän osittain sattumanvarainenkin valinta, että mä vaan päätin että okei tämä se on, tämä kuulostaa nyt vähän kiinnostavalta niin opiskellaan tätä nyt pikkusen lisää. Kun se oli semmoinen aihe, mitä moni muu ei välttämättä opiskellut, koska se piti nimenomaan hakea jos siitä halusi lisää tietää, koska kursseja ei ollut nimenomaan tästä aiheesta.

Meeri: No toi on tavallaan maisteriohjelman kannalta kiva kuulla, kun meillähän nyt siis virallisesti ei ole mitään pääaineita vaan näitä polkuja, mitä nykyisin on kolme kappaletta ja vesihuoltotekniikka on niistä se yksi. Niin on vähän pakko ottaa muistakin poluista kursseja. Se tukee sitten opiskelijoiden tällaista ura-ajattelua, että mikä vois mua kiinnostaa kaikista sisällöistä.

Okei, no hypätään sitten ihan nykypäivään. Onko siis niin, muistelen, että sä työskentelet Gaialla, joka on nykyisin osa Swecoa, vastuullisuuskonsulttina.

Anna: Joo.

Meeri: Okei, eli jos mietit nyt noita asioita, mitä sä opiskeluaikana pohdit työelämästä, niin miten ne tällä hetkellä toteutuu? Onko ne ajatukset pysyneet samana edelleen että minkälaista sen työn pitäisi olla ja onko se sitä?

Anna: Pitkälti mä ajattelisin, että on pysynyt aika samanlaisena omat arvot ja ajatukset, mutta toki nyt mulla on ihan erilainen käytännön ymmärrys siitä, mitä työelämä on. Mä ihan, no erityisesti opiskelujen loppuvaiheessa jännitin tosi paljon sitä, että apua tuunko mä löytämään työn, joka oikeasti kiinnostaa mua, että joudunko mä nyt ottaa vaan jonkun, jolla ei ole mitään tekemistä ilmastonmuutoksen ja ympäristöasioiden kannalta, tai jopa semmosen, joka on aivan ristiriidassa niiden kanssa.

Että lopulta olin tosi tyytyväinen siitä, että mä sain mun nykyisen työn. Aloitin silloin Gaialla vastuullisuuskonsulttina, mutta nyt Swecolla, kun ollaan siirrytty tänne. Että siinä mielessä pääsin just sellaiseen työhön, mitä mä halusin. Että meidän projektit oikeastaan kaikki keskittyy jollakin tavalla kestävyysasioihin, vastuullisuuteen. Ja siis pääsen edistämään niitä aiheita, mitä halusinkin. Me lasketaan yritysten ympäristövaikutuksia ja mietitään että okei miten me saadaan näitä alemmaksi. Tai mietitään vaikkapa ilmastoriskejä, mahdollisuuksia tehdä vastuullisempaa työtä. Että siinä mielessä pääsee edistämään niitä asioita, mitä halusi.

Toki siinä vaiheessa kun mä valmistuin, niin mä mietin just paljon sitä, että okei, haluanko mä nyt lähteä yksityiselle sektorille vai julkiselle, ja sit lopulta päädyin tänne yksityiselle sektorille ja konsultiksi. Ja mikä mua silloin ehkä vähän opiskeluaikana jännitti, että onks yksityisellä sektorilla kuitenkin ne tietyt raamit jonka sisällä tarvii työskennellä, että voittoa on pakko tehdä ja kasvua on pakko olla, ja niinku...

Siis ne realiteetit on mun työssä, että tavallaan välillä se kestävyys on ristiriidassa sen kanssa, mutta että sit mä yritän tehdä parhaani ja me kaikki yritetään tehdä parhaamme niissä raameissa, mitkä meille on annettu, mutta toki edelleenkin miettii välillä niitä omia arvojaan.

Meeri: Eli tulkitseenko oikein että sulla on vähän semmoista ristiriitaa siellä tunnetasolla, että saanko sitten kuitenkin tehdä riittävästi?

Anna: Joo, joo toki ajoittain tulee ja tietystihan tulee myös siitä ihmisen pienuudesta, että mä oon vaan yksi ihminen ja mä teen parhaani, mutta riittääkö se lopulta näiden isojen ongelmien ratkaisemiseen.

Meeri: Onko siellä työssä jotain semmoisia selviytymiskeinoja, että miten sä pärjät näiden ristiriitaisuuksien kanssa ja sen oman pienuuden kanssa.

Anna: Työkaverit on kyllä varmaan iso osa, että meille on hakeutunut hyvin samantyyppisiä ihmisiä kuin minä siinä mielessä, että jos sä haet vastuullisuuskonsultiksi, niin todennäköisesti säkin mietit paljon samoja asioita ja painiskelet sen kanssa, että mitä me nyt

tehdään tämän ilmastokriisin eteen ja haluat auttaa. Että me jaetaan tosi paljon kokemuksia ja mietitään yhdessä, että miten me pystytään parhaalla mahdollisella tavalla edistämään asioita, mutta sitten just tunnistamaan ne omat rajallisuudet, että me voidaan tehdä vaan nyt tämän verran kun me pystytään.

Meeri: Kuulostaa kyllä ihanalta, että sulla on nyt tuommoinen yhteisö ympärillä. No, miten jos tämä tämmöinen yritysmaailman tietty ristiriitaisuus kestävyiden suhteen ehkä ei yllättänyt sua, niin onko työelämässä ja siinä työn arjessa tullut jotain yllättävää vastaan, mihin sä et osannut opintoaikana niin varautua?

Anna: Hyvä kysymys. Nyt tuntuu että on niin kauan siitä opiskeluajasta, että muistankohan mä mitä mä edes odotin silloin? No ehkä tietty en mä silloin ihan täysin tiennyt opiskeluaikoina, että mikä se on se työn rytmi. Että työpäivät on tavallaan aika paljon tiiviimpiä kuin mitä ehkä opiskellessa. Että sä teet niissä tietyissä, että opiskeleessa jotenkin sä voit rytmittää sen päivän ihan miten sä haluat.

Mutta että... Että töissä sulla on se tietty määrä tunteja, se seitsemän puoli ja kahdeksan, ja sitten sä yrität tehdä siinä aikana, no siis kaikki on ihmisiä, että ei kukaan täysin tehokas ole, mutta yrität tehdä mahdollisimman tehokkaasti ja kokouksia saattaa olla peräkkäin. Ja tämmöinen rytmi oli tosi erilainen verrattuna opiskeluun, vaikka toki osasimme jonkin verran odottaa, että opiskeluissa on vähän enemmän semmoista liukuvaa ja pitkiä taukoja kesken päivää.

Meeri: Hei, no jatketaan vähän itse asiassa tästä ihan päivittäisestä työarjesta. Eli onko sinulla jotain tyypillisiä päiviä vastuullisuuskonsulttina vai minkälaista se työn arki on?

Anna: Mä sanoisin, että aika tyypillisesti.. Niin joka päivä on kokouksia, eli mä teen sekä itsenäistä työtä että sitten pidetään kokouksia joko sisäisiä tiimiläisten kesken, että me työstehtään yhdessä jotain asiaa, tai sitten asiakaskokouksia. Että kyllä mun ehkä tyypillisenä päivänä on semmoinen kolme kokousta, ehkä keskimäärin, ja sitten loput itsenäistä työaika, Saman päivän aikana tyypillisesti tulee työstehtyä montaa eri projektia, ehkä kaksi-kolme eri projektia, ja osittain mä teen itsenäistä työtä, että mä saatan etsiä tietoa tai mä vaikka lasken jotain ympäristövaikutuksia tai työstehtään raporttia, powerpointtia.. ja sitten jos on sisäisiä kokouksia, niin me yhdessä sitten työstehtään, että mitäs me tähän kokoukseen tehdään tai mitä me tehdään seuraavaksi tässä vaiheessa.

Ja sitten asiakaskokouksissa me tyypillisesti esitellään jotain tuloksia tai pidetään vaikka työpajaa jostakin aiheesta. Että nämä on aika tyypillisiä päiviä ja siihen toki kuuluu tuntien kirjaaminen, konsultin työssä tämä on todella olennainen osa. Että tunnit kirjataan tarkkaan, koska me tehdään asiakasprojekteja niin, että ne pystytään laskuttamaan oikein, mutta se on ehkä näitä vähän vähemmän suosittuja asioita konsulttityössä.

Meeri: Sä oot käsittäkseni tehnyt opintojenkin aikana kuitenkin jotain osa-aikaista tai kesätyötä, eikö niin?

Anna: Joo.

Meeri: Koeko sä, että tää täyspainoisesti työelämässä oleminen eroaa jotenkin siitä työkokemuksesta?

Anna: Kyllä siinä oli tosi iso ero. Mä olin opiskeluaikoina Väylävirastossa harjoittelijana, ja ehkä se ero pitkälti tulee myös siitä, että mä olin silloin harjoittelija ja nyt mä oon ihan täyspainoinen osa Sweco, et harjoittelijana sulle annetaan tehtäviä, sulle ei välttämättä oo ihan hirveen paljon omistajuutta, tai sun ei tarvii olla niin proaktiivinen, et se tuntuu vähän siltä et leikkii työelämää tietyllä tapaa. Tai että mä nyt olen opiskelija, mutta välillä mä tuun tänne ja teen töitä. Nyt tämä työ on se yksi ja ainoa juttu, mitä mä teen, niin kyllähän siinä on ihan eri fiilis ja sitten vastuu on ihan eri tasoa, että nyt kukaan ei koko ajan kerro mulle, että mitä mä teen, vaan että mä ohjaan sitä mun omaa työtä ihan eri tavalla.

Meeri: Koetko sä, että sun työyhteisö suhtautuu eri tavalla, kun sä olet ihan oikeasti töissä, etkä opiskelijana töissä?

Anna: No joo tietyllä tapaa. Toki tässä on se, että työpaikatkin on erilaisia, että työyhteisöt siinäkin mielessä eroaa.

Työtehtävät toki no ehkä just vastuun kautta, että eihän harjoittelijalta ja opiskelijalta voi odottaa kovin paljon ja heillä on hyvin rajalliset ne tunnit jossa tehdään töitä. Että heillä tyypillisesti on vähän pienempi rooli projekteissa. Että nyt kun on täysipäiväisesti töissä, niin sitten mä oon enemmän semmoisessa projektipäällikköroolissa, jossa pyörittää sitä koko... Koko projektia.

Meeri: Joo, koetko sä, että se on tavallaan semmoinen ammatti-identiteetti, joka on kehittynyt oikeaan suuntaan tässä ekojen vuosien aikana? Vai semmoinen tietty itsevarmuus?

Anna: Joo, ehdottomasti. Kyllä niinku se, että kun vaan tekee, niin se tulee siinä jotenkin automaattisesti semmoinen varmuus. Että kyllähän mä olin aluksi, kun aloitin, että mitä mä teen täällä ja osaanko mä tehdä mitään, mutta sit sun tarvii vaan tehdä projekteja ja se tulee jotenkin tosi luonnollisesti siinä ja jotenkin se usko että no kyllähän mä osaan näitä asioita ja vaikka tuntuu siltä, että saanko mä tuolta opiskeluista mitään ja onks tää nyt niinku...

Onko näistä taidoista jotain hyötyä, niin on todellakin, että se pitää vaan, että tarpeeksi monta kertaa on toistanut eri asioita niin sitten lopulta se tulee sieltä, huomaa, että okei, kyllähän niistä opiskeluista oli hyötyä ja että nämä asiat mitä minä tein siellä, niin oikeasti tosi moni niistä on, niistä taidoista, on ihan käytettävissä työelämässä.

Meeri: Eli sä puhuit siitä, että sä teet työtä sekä kokouksissa ja tiimin kanssa ja itsenäisesti, niin miten tää meidän WATissa rakastama tiimityö, ryhmätyön tukeminen, niin koetko sä, että siitä on ollut sitten hyötyä? Teetkö sä sen tyypistä tiimityötä mihin me yritettiin tavallaan valmistaa?

Anna: Oli tosi paljon hyötyä joo ja teen edelleenkin paljon samantyyppistä tiimityötä. Että mä itse, tai olin tosi tyytyväinen, että mä päädyin WATtiin just sen takia, että mä tykkäsin siitä, että se ei ollut semmoista, että joku luennoi siellä ja sä vaan istut hiljaa ja sit sä meet tenttiin, vaan että nimenomaan oli projekteja ja tiimityöskentelyä, että kyllä se muistuttaa

paljon enemmän työelämää kuin tuommoinen luennolla oleminen ja tenttaaminen. Tehdään hyvin samanlaista ideointia ryhmässä ja sitten se on vähän semmoista, että okei, tehdään vähän yhdessä ja sitten työestetään omaa juttua, että sama mitä tehtiin silloin WATissakin.

Meeri: Kiva kuulla!

Pureudutaan hetkeksi siihen työelämäsiirtymän vaiheeseen. Sä puhuit, että siinä alussa kans ehkä se itsevarmuus ei ollut huipussaan vielä. Ja opintoaikanaan ei ollut ehkä ihan varma, että saako töitä ja näin. Sehän on tutkimuksenkin mukaan aika haastava elämänvaihe, nuorelle ihmiselle, siirtyä opinnoista täysipäiväiseen työelämään. Siinä voi tulla kaikenlaisia haasteita, kun ihmiset ympärillä muuttuu ja ehkä just se rytmi tekemisessä muuttuu. Ja sitten tämä, että sä et olekaan tottunut niihin kursseihin, joita sä aina käyt, mikä tuo varmuutta, vaan sä hyppäät vähän semmoiseen tuntemattomaan. Niin koitko sä tällaista urasiirtymän haastetta?

Anna: Joo, olihan se alku vähän haastava ja mä valmistuin korona-aikaan, että sekin toi ihan omaa lisähaastetta. Että mun opintojen loppupuoli ja mun diplomityö oli koronan aikana. Ja sitten myöskin se, no olisiko se melkeinpä ensimmäinen vuosi, kun mä olin Gaialla, niin oli vielä korona. Että kyllähän se oli jotenkin, huomasin ehkä vasta jälkikäteen, että oli aika vahva semmoinen opiskelija-identiteetti, josta sitten joutui luopumaan, että okei, mä en olekaan opiskelija, kuka mä oon? Toki mikä siihen auttoi oli, että, ja tämäkin riippuu työpaikasta, mutta että meidän työilmapiiri oli hirveän hyvä, ja siellä oli paljon, tai meillä oli paljon muitakin suht lähiaikoina valmistuneita nuoria ihmisiä ja ihmisiä, jotka ylipäättään, joilla on samanlainen arvomaailma kuin mulla, että sitten.. Usein tuntuu siltä että nämä mun työkaverit on aika lailla samanlaisia kuin mun opiskelukaverit, että ihan samanlailla mä puhun heille.

Toki onhan siinä se ero että usein työelämässä sun työkaverit ei välttämättä ole kavereita työn ulkopuolella, kun taas opiskelukaverit helpommin on muutenkin sun kavereita, että tää on tavallaan se lähtöasetelma on eri, mutta se auttoi kyllä, että oli tosi hyviä työkavereita. Mutta kyllä mä edelleenkin kaipaen vähän sitä semmoista yliopiston fiilistä, että täällä kehitetään ja koko ajan tapahtuu jotain ja on tapahtumaa, ja se semmoinen oppimisen innostus, niin sitä edelleenkin kyllä kaipaen, mutta aina jotain jää taakse ja sitten uutta edessä.

Meeri: Onhan se tosi ainutlaatuinen elämänvaihe. Ja ehkä tämä tämmöinen yliopistomaailma ylipäättään, on oma kuplansa.

Sitten ehkä semmoinen ydinkysymys, että kun sä puhuit kuitenkin siitä, että yritysmaailmassa on ne tietyt lainalaisuudet ja että se aiheuttaa ristiriitaa ja näin, niin kun sä oot ollu Gaialla alusta saakka eli valmistumisesta lähtien, eiks niin, sen yli kolme vuotta, niin miks sä hait juuri sinne? Miks just yritysmaailmaa ja miks just Gaia?

Anna: Mulla oli opiskeluaikoina mun puhelimessa semmonen lista, onkohan minulla se ehkä edelleenkin, johon aina kun tuli jotain yrityksiä vastaan opiskeluaikana, joku joka oli vähänkin kiinnostavana, minä heti kirjoitin sen ylös puhelimeen minun listaan. Kun opiskellaan, se on aina tapahtumia tai tulee juteltua jollekin tai tulee joku luennoitsija, vieraileva luennoitsija.

Minä kirjoittelin niitä ylös ja siinä listassa oli Gaia. Joka siis silloin aikoinaan oli, olisiko se ollut Suomen suurin tällöinen pelkästään vastuullisuuskonsultointiin suuntautuva yritys. Niin olin tietoinen tästä paikasta jo aiemmin ja jotenkin siinä valmistumisvaiheessa mä punnitsin, että okei no mitä näitä nyt eri vaihtoehtoja on.

Yksi vaihtoehto mitä mietin silloin mun diplomityön ohjaajan kanssa, että haluaisinko mä ruveta tekemään väitöskirjaa, ja mä mietin sitä jonkin aikaa, mutta se diplomityön tekeminen oli todella todella vaikeeta mulle, ehkä erityisesti sen takia että oli korona, että se tuntui tosi yksinäiseltä ja semmoiselta puurtamiselta ja ihan jättimäiseltä projektilta ja mä olin silleen, että tavallaan edelleenkin, ehkä vähän, se väitöskirja ja tutkijajutut voisi kiinnostaa, mutta silloin mä olin, että en pysty.

Ja silloin konsultin työ tuntui ehkä jollain tapaa luonnolliselta valinnalta, että kaikki työ perustuu projekteihin. Projekti on vaan tietyn mittainen, ne ei ole ikuisuusprojekteja. Se houkutteli kyllä tosi paljon... Siinä vaiheessa kun valmistuin ja toki tiesin että moni muu opiskelukaveri oli päättänyt konsultiksi, että se oli semmoinen aika, tai tuntui mahdolliselta vaihtoehdolta.

Ja sitten siinä vaiheessa, kun hain työpaikkoja hain muutamia muitakin, niin tuli vastaan Gaian työpaikkailmoitus, ja mä en ihan täysin vastannut niitä hakukriteerejä, että mitä he haki, mutta mä olin silleen, että tonne mä haluan. Ja sit mä panostin siihen hakemukseen aika paljon, paljon enemmän kuin niihin muihin hakemuksiin. Ja pyysin mun ystävääkin lukemaan sen läpi, joka oli rekrytointia tehnyt, ja oikeasti panostin tähän, ja sitten lopulta sain sen paikan vaikka toiveet ei ollut korkealla, ja vaikka siis mä en vastannut niihin kriteereihin, että mulle tarjottiinkin vähän eri positiota, mutta että tommonenkin on mahdollista.

Mutta joo, tätä kautta mä päädyin sit Gaialle, tai onneksi pääsin juuri siihen paikkaan, mitä minä silloin kaikkein eniten niistä minun hakemista halusin, ja kaikkiin niihin muihin en päässyt.

Meeri: Ihan mahtavaa! Että tähän kertoo myös yritysmaailman tietystä joustavuudesta, että jos löytyy heidän näkökulmastaan tosi sopiva tyyppi, jolla on sopivaa kokemusta, niin he voi valita, vaikka se työpaikkailmoitus olisi ollut pikkasen johonkin toiseen.

Pystytkö sä yhtään erittelemään että mitähän ne susta halusivat silloin haastattelussa?

Anna: No erityisesti heitä kiinnosti tää mun, mistä puhuin aiemmin tää mun elinkaarilaskentaosaaminen eli tää Life Cycle Assessment. Eli kannustan kyllä kaikkia muitakin siihen, että jos on jotain... Tällöisiä hard skillsseja, ne auttaa tosi paljon siinä työn hakuvaiheessa.

Kun mä olin nyt päättänyt systemaattisesti, että tämä on se yksi asia mitä mä nyt opettelen sen verran, että mä voin sanoa että mä osaan tätä, niin se auttoi tosi paljon ja sitä mä tein alkuvaiheessa Gaialla tosi paljon, että mä lasken tuotteiden ympäristövaikutuksia ja teen edelleenkin jonkin verran.

Se oli mun mielestä kaikkein tärkein yksittäinen merkittävä asia. Ja sitten muuten ehkä semmoinen hakemuksessa.. mä luulen että painottu semmoinen näkemyksellisyys, että osaa tuoda niitä omia näkökulmia, että ei ole vaan, että no ympäristöasiat on tärkeitä ja ilmastonmuutos on kamala asia, vaan että osaa vähän pidemmälle sanoa että okei no nää on just ne asiat, mitkä mun mielestä on tärkeitä tai mitä omasta mielestä pitäisi edistää. Ja millä tavalla, niin ne on ollut, ne oli varmaan ne tärkeimmät syyt mitä siinä hakuvaiheessa painotettiin.

Meeri: Kuulostaa siltä, että aika paljon linjassa sen kanssa, mitä me ollaan esimerkiksi alumnikyselyjen perusteella saatu analysoitua, että just tämän tyyppiset yleisestikin on tärkeää, että semmoinen syväosaaminen ja erityisesti diplomityö on ehkä semmoiset tärkeimmät ponnistuslaudat työn saamisessa, mut et sit tällöinen oman osaamisen ja näkemysten sanottaminen on tosi tärkeää myös sit siinä alku-uralla.

Tähän se myös, jos miettii, et millä sitä opittua saa vietyä eteenpäin, niin siitähän se tulee, että osaa sanottaa sitä ja viedä sitä itse eteenpäin. Koetko sinä, että sinun alku-uran aikana tällöinen tietty kestävyystoimijuus on ollut vahvaa eli oletko sinä pystynyt toimimaan sen eteen, mitä sinä haluat?

Onko siinä tapahtunut jotain muutosta ehkä reilun kolmen vuoden aikana?

Anna: No kyllä minä koen, että olen pystynyt joo. Kaikki projektit, joissa olen ollut mukana, niin olen jollain tavalla edistänyt kestävyysteemoja ja sit mä pyrin niinkun, mitä mä usein, tai yritän aina niinku työkiireiden keskellä itseäni muistuttaa siitä, että okei millä niinku pienillä tavoilla mä voisin pikkasen haastaa asiakkaita tai pikkasen haastaa tätä ambitiotasoa. Että jos me vaikka tehdään jotain tiekarttasuunnitelmaa, et miten saadaan päästöt vähenemään, niin mä yritän aina pitää sen jotenkin takaraivassa. Mitä pieniä asioita voisin heittää, sellaisia mitä ei ole välttämättä asiakaskaan ajatellut aiemmin, jolla saisin sysättyä jotenkin vielä vähän pidemmälle aina kestävyystyötä. Tämän yritän pitää mielessä.

Meeri: Ja minkä verran niitä pikkuideoita menee läpi?

Anna: No eihän ne aina mene toki läpi, mutta sitten menee ehkä ne muut ideat, jotka on vähän maltillisempia, että ei toki kaikki mene, mutta kyllähän ne menee.. Tai mun työn oleellinen osa on se, että me lasketaan ympäristövaikutuksia ja mallinnetaan sitä yritysten päästöjen kehitystä. Numerot tulee vastaan kyllä aika äkkiä ja niitä vastaan ei voi oikein argumentoida hirveän paljon, että jos on tietynlainen tavoite, niin sun on pakko tehdä x asioita että sä pääset siihen tavoitteeseen, ja ne on usein aika radikaaleja.

Mä koen että numerot on kyllä aika hyvä. Hyvä vakuuttava tekijä usein. Se oli todella hyvä valinta lähteä tälle tekniikan tielle insinööriopintoihin.

Meeri: Musta kuulostaa että sulla on lähtenyt todella upeasti työelämä- ja ura vauhtiin. Otetaan huomioon, mitä haasteita sä ehkä koit opintoaikana, epävarmuutta. Jos sä nyt voisit antaa neuvoja semmoiselle opintoja aloittavalle Annalle, niin mitä sä sanoisit? Mitä sä neuvoisit?

Anna: Sellainen asia, mitä mä, no ehkä jo maisterivaiheessa mihin mä heräsin on se, että kannattaa mennä luennoille ja oikeasti yrittää. Mun kandidaihe oli vähän semmoista, että mennään sieltä mistä rima on alin ja ei hirveästi kiinnosta.

Mutta sit kun mä oikeesti rupesin panostamaan asioihin WATissa ja tulin kaikille luennoille ja sessioille ja harkkoihin mitä on, niin pitää enemmän jotenkin antaa, niin sitä enemmän se rupeaa kiinnostamaan. Ja se ei ole enää semmoista pakottamista, vaan oikeesti kiinnostaa, että kannustan kyllä kaikkia siihen, että kannattaa osallistua. Ei nyt täydellisyyteen ikinä tarvitse pyrkiä ja aina kaikkea jaksaa, mutta kuitenkin yrittää panostaa ja löytää se kiinnostus kaikesta.

Ja ehkä toisena se, että nyt jälkikäteen tajuaa sen, että opiskelijaelämässä aika ainutlaatuista on myös kaikki järjestöt ja opiskelu, sen itse opiskelun ulkopuolella tapahtuvat asiat, mitä ei todellakaan muuten näin valmistuneena ole niin helposti saatavilla. Että mä olin tosi aktiivisesti mukana Aalto Debating Society:ssä esimerkkinä, mutta tokihan niitä järjestöjä nyt on vaikka mitä, ja se oli tosi hyvä valinta, että vitsi sieltä löytyi niin ihania ihmisiä, ja se auttoi tosi paljon opiskelija-aikoina. Siis ihan konkreettisestikin tämä kyseinen harrastusväittelytaito, jota käytän edelleenkin työelämässä, mutta niin kuin... ylipäättään ihanan yhteisön ja kivaa tekemistä, ja olen siitä kiitollinen, että hyödynsin sen mahdollisuuden kun se oli, ja kannustan siihen kyllä muitakin.

Meeri: Kiitos tosi avaavasta keskustelusta, Anna. Kiitos, että tulit vieraaksi. On mahtava kuulla miten nämä erilaiset opintoaikaiset asiat on sinua kantaneet yhdessä ihanan työyhteisön kanssa. Ehkä me saatiin tästä myös vähän reppuun että miten me voitaisiin vielä kehittää maisteriohjelmaa tukemaan meidän opiskelijoita ja sitä alku-uraa.

Anna: Kiitos. Oli tosi kiva olla mukana.

Meeri: Kiitos myös kuuntelijoille. Minä olen Meeri Karvinen ja tämä oli WAT Uraporinat -podcast.